

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 23 października 2020 r.

Poz. 4247

Elektronicznie podpisany przez:

Mariola Katarzyna Porczyńska

Data: 2020-10-23 14:20:08

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR PN.4131.379.2020 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 22 października 2020 r.

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713), **stwierdzam nieważność uchwały Nr XX/143/20 Rady Miejskiej w Zalewie** z dnia 29 lipca 2020 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działek Nr 4/2 i 5/1 położonych w obrębie Wielowieś, gmina Zalewo.

Uzasadnienie

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Miejska w Zalewie, powołując się na art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r., poz. 293 z późn. zm.), uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dla działek Nr 4/2 i 5/1 położonych w obrębie Wielowieś, gmina Zalewo.

Zdaniem organu nadzoru, przedmiotowa uchwała w sposób rażący narusza obowiązujący porządek prawny.

W myśl art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, plan miejscowy uchwała rada gminy, po stwierdzeniu, że nie narusza on ustaleń studium, rozstrzygając jednocześnie o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu oraz sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu infrastruktury technicznej, które należą do zadań własnych gminy, oraz zasadach ich finansowania, zgodnie z przepisami o finansach publicznych. Część tekstowa planu stanowi treść uchwały, część graficzna oraz wymagane rozstrzygnięcia stanowią załączniki do uchwały.

Uzupełnienie tej regulacji stanowi art. 9 ust. 4 ww. ustawy, zgodnie z którym ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych oraz art. 15 ust. 1, stanowiący, że wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z postanowieniami studium oraz z przepisami odrębnymi, wraz z uzasadnieniem.

W świetle powyższego, uchwalony plan miejscowy winien stanowić swoistą kontynuację identyczności zasad zagospodarowania terenu ustalanych ogólnie w studium, a podlegających sprecyzowaniu (doprecyzowaniu) w planie miejscowym.

Plan miejscowy nie może zatem wprowadzić zmian w zakresie kierunków zagospodarowania i zasad zagospodarowania, a jedynie doprecyzować te zasady i to w taki sposób, aby nie doprowadzić do ich zmiany lub modyfikacji, gdyż ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych, a uchybienie tej zasadzie musi prowadzić do eliminacji z obrotu prawnego uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Analiza treści ustaleń zawartych w uchwale Nr XI/78/15 Rady Miejskiej w Zalewie z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie uchwalenia Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Zalewo oraz ich zestawienie z ustaleniami zawartymi w uchwale Nr XX/143/20 Rady Miejskiej w Zalewie z dnia 29 lipca 2020 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działek Nr 4/2 i 5/1 położonych w obrębie Wielowieś, gmina Zalewo, prowadzi do wniosku, że stwierdzenie zawarte w podstawie prawnej uchwalonego planu - o nienaruszalności tegoż studium, jest błędne, gdyż nie odpowiada stanowi faktycznemu.

Naruszalność ustaleń studium w zakresie przedmiotowej uchwały polega na tym, że objęte uchwalonym planem miejscowym tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej (załącznik Nr 1 - tereny oznaczone symbolem: MN) umiejscowiono w strefie T studium - tj. strefie rekreacyjno-turystycznej, w obszarze który nie zostały przewidziany do rozwoju przestrzennego funkcji mieszkaniowej.

Uzupełnieniem powyższego są ustalenia tekstowe w części II Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Zalewo - Kierunki rozwoju przestrzennego miasta i gminy Zalewo, które wskazują między innymi (na stronie 10-11 w pkt 3 rozdziału 5 - Kierunki gospodarowania zasobami środowiska przyrodniczego) na możliwość rozwoju zabudowy z zastosowaniem wysokich reżimów architektonicznych i urbanistycznych, ale w miejscach wskazanych na załączniku Nr 2 i 3, którymi to nie są miejsca przeznaczone w niniejszym planie.

Postanowienia na stronie 15 w pkt 2 lit. b rozdziału 6 uchwały Nr XI/78/15 - Kierunki rozwoju zabudowy, stanowią, że w granicach strefy rekreacyjno-turystycznej znajdują się obszary objęte ochroną na mocy odrębnych przepisów, dla których ustala się:

„b) Poza granicą rezerwatu przyrody oraz poza granicą obszaru Natura 2000.

- Dla części terenu leżącej w obszarze chronionym na podstawie Rozporządzenia Wojewody Warmińsko - Mazurskiego w sprawie Parku Krajobrazowego Pojezierza Iławskiego oraz Obszarów Chronionego Krajobrazu (*obszar opracowania uchwalonego planu znajduje się w granicach Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego*):

- wszelka działalność gospodarcza musi być podporządkowana wymogom ochrony środowiska i krajobrazu;
- lokalizację nowych zagród na terenie rolniczej przestrzeni produkcyjnej poza granicą rezerwatu należy uzależnić od możliwości podłączenia do kolektora kanalizacji ściekowej lub tymczasowo do indywidualnych atestowanych szczelnych zbiorników bezodpływowych;
- predysponowana funkcja rolnictwa ekologicznego;
- realizację nowych obiektów turystycznych dopuszcza się pod warunkiem zharmonizowania ich z krajobrazem w obszarach wskazanych na załączniku Nr 2;
- promowanie niekonwencjonalnych ekologicznych źródeł energii;
- Dopuszcza się lokalizację urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy pow. 100kW na obszarach wskazanych na załączniku Nr 2.

- Wyznacza się obszary predysponowane do rozwoju zabudowy rekreacyjnej i turystycznej dzieląc je na 2 kategorie:

I - Zespoły turystyczno-rekreacyjne, oznaczone symbolem ZTR (z kolejnymi numerami) o dużych arealach zlokalizowanych w sąsiedztwie miejscowości Dobrzyki, Wieprz, Urowo, Duba, Jaśkowo, Jezierce, Kiemiany, Murawki, dla których ustala się następujące zasady:

- zabudowa rekreacyjna i usług turystyki o niskiej intensywności (zasady szczegółowe zagospodarowania ustalono w rozdziale 6.2.2.) z zachowaniem terenów zieleni podmokłej, zakrzaczeń, oczek wodnych, jako ciągów ekologicznych.
- dopuszcza się zabudowę na istniejących podziałach działek nie spełniających warunków minimalnej powierzchni.
- istnieje konieczność uporządkowania istniejącego zagospodarowania turystycznego poprzez podniesienie standardu oraz uporządkowanie gospodarki ściekowej we wszystkich zespołach rekreacyjno-turystycznych. Ważna jest też poprawa dostępności komunikacyjnej do tych zespołów.
- nową zabudowę w zespołach turystyczno-rekreacyjnych należy lokalizować na terenach uzbrojonych w pełną infrastrukturę techniczną lub posiadających rozwiązania techniczne w zakresie infrastruktury, minimalizujące zagrożenia dla środowiska.

- główną funkcją omawianych obszarów powinna być rekreacja i turystyka, ale o niezbyt dużej intensywności. Nie oznacza to jednak zakazu prowadzenia innej działalności gospodarczej w tym zabudowy mieszkaniowej i zagrodowej. Jednak działalność ta powinna być uwarunkowana potrzebami ochrony środowiska i krajobrazu. Dla takiego obszaru wskazuje się wykonanie MPZP.
- powyższe zapisy nie dotyczą terenów, na których obowiązują miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego.

II - Pozostałe tereny o przeznaczeniu turystycznym lub/i rekreacyjnym oznaczone symbolem UTR, dla których ustala się następujące zasady:

- dopuszcza się podział na działki o minimalnej wielkości 3000m² z zabudową o jednolitej formie architektonicznej nawiązującej do tradycyjnej zabudowy tego terenu;
- obowiązek zachowania zieleni miedzowej, śródpolnej, zakrzaczeń, oczek wodnych, jako ciągów ekologicznych;
- dopuszcza się zabudowę na istniejących podziałach działek nie spełniających warunków minimalnej powierzchni;
- istnieje konieczność uporządkowania istniejącego zagospodarowania turystycznego poprzez podniesienie standardu oraz uporządkowanie gospodarki ściekowej we wszystkich zespołach rekreacyjno-turystycznych. Ważna jest też poprawa dostępności komunikacyjnej do tych zespołów;
- dla rozwoju turystyki istotne znaczenie ma odpowiednia konserwacja lub restauracja licznie występujących na terenie gminy dworów i pałaców oraz folwarków, które powinny stanowić centra aktywności turystycznej i rekreacyjnej;
- powyższe zapisy nie dotyczą terenów, na których obowiązują miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego”.

Zauważyć jednakże również trzeba, że Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Zalewo na stronie 21-22 w podrozdziale 6.2 - Charakterystyka zabudowy dla wybranych funkcji użytkowania terenu, 6.2.1. Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna na terenach wiejskich, stanowi także, że:

„Dla wszystkich jednostek osadniczych wyznaczono ogólne zasady kształtowania zabudowy z podziałem na trzy strefy pod względem jej intensywności, funkcji oraz partycypacji gminy w kosztach wykonania infrastruktury:

1) Strefa I - strefa centralna miejscowości, wielofunkcyjna z lokalizacją usług publicznych w tym administracji:

- zaleca się wykonanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego ze względu na uporządkowanie i wykształcenie terenów publicznych i inwestycji celu publicznego, jak również istotne elementy środowiska kulturowego wymagające rewitalizacji;
- w strefie tej znajduje się istniejąca zabudowa wraz z możliwością jej uzupełnień
- strefy te są objęte priorytetem wykonania pełnej infrastruktury na koszt gminy; gmina pokrywa w całości koszty wykonania infrastruktury;
- w strefie tej powinny być zlokalizowane przestrzenie i obiekty publiczne;
- dopuszcza się wydzielanie nowych działek nie mniejszych niż 800 m²
- dopuszcza się w indywidualnych przypadkach zabudowę mniejszą niż 800 m² w linii istniejącej zabudowy, jeżeli w sąsiedztwie występują działki o mniejszej powierzchni;
- dopuszcza się lokalizację szeroko pojętych usług i handlu oraz rzemiosła nieuciążliwego, w wyznaczonych do tego miejscach.

2) Strefa II - strefa rozwoju zabudowy:

- strefa o przeważającej funkcji mieszkaniowej z dopuszczeniem usług obsługujących mieszkańców i nieuciążliwej działalności gospodarczej;

- lokalizacja rzemiosła i produkcji tylko w strefach wyznaczonych lub wzdłuż głównych dróg dojazdowych do miejscowości;
- dopuszcza się zachowanie istniejącej zabudowy i istniejących podziałów geodezyjnych - nowa zabudowa o charakterze rezydencjonalnym na działkach nie mniejszych niż 1000 m² w postaci zespołów zabudowy o cechach architektury nawiązujących do regionalnych wzorców (wielkość działki/skala zabudowy/kubatura/detale);
- dopuszcza się wydzielenie działek mniejszych od 1000 m², jeżeli w sąsiedztwie występują wydzielone mniejsze niż 1000 m² działki uzyskane na podstawie prawomocnej decyzji;
- zakaz wprowadzenia zabudowy przed uzbrojeniem terenu w niezbędne media;
- ze względu na konieczność wyłączenia ziemi z produkcji rolnej niezbędne jest wykonanie planu miejscowego. W procesie projektowania i planowania łąčeniem funkcji przestrzennego należy uwzględnić potrzeby wynikające z infrastruktury technicznej oraz przestrzeni publicznych.

3) Strefa III - strefa zabudowy rozproszonej:

- na pozostałym obszarze gminy, oprócz stref wyłączonych innymi przepisami, dopuszcza się wprowadzenie zabudowy w postaci zwartych zespołów zabudowy lub zagród, jako samodzielnych osiedli mieszkaniowych. Całkowity koszt infrastruktury ponosi inwestor. Zakaz wprowadzania zabudowy przed niezbędnym uzbrojeniem terenu. Zapisy te powinny być uwzględnione w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i aktach notarialnych;
- przed podjęciem uchwały o przystąpieniu do wykonania planu miejscowego inwestor zobowiązany jest do przygotowania koncepcji urbanistycznej oraz koncepcji zaopatrzenia w poszczególne media wraz z niezbędnymi uzgodnieniami;
- zapisy te nie dotyczą wszczętych planów miejscowych;
- dopuszcza się wydzielenie do 4 działek o powierzchni nie mniejszej niż 3000 m² przy istniejących siedliskach rolniczych bez wymogów zawartych w strefie „C”.

wszelako, w ocenie organu nadzoru regulacje te należy je traktować, jako uzupełnienie, cytowanych powyżej przepisów, które winno być odczytywane łącznie z przytoczonymi regulacjami dotyczącymi strefy rekreacyjno-turystycznej, a nie mieszkaniowej oraz ustaleniami graficznymi, jednoznacznie określającymi tereny, na których przewidziano możliwość rozwoju zabudowy, jednakże z jednoczesnym „... z zastosowaniem wysokich reżimów architektonicznych i urbanistycznych”.

Kwestionując zgodność regulacji uchwały Nr XX/143/20 ze Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Zalewo należy ponadto wskazać, że w myśl art. 1 ust. 4 pkt 4 lit. a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w przypadku sytuowania nowej zabudowy, uwzględnienie wymagań ładu przestrzennego, efektywnego gospodarowania przestrzenią oraz walorów ekonomicznych przestrzeni następuje poprzez dążenie do planowania i lokalizowania nowej zabudowy:

- na obszarach o w pełni wykształconej zwartej strukturze funkcjonalno-przestrzennej, w granicach jednostki osadniczej w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1443), w szczególności poprzez uzupełnianie istniejącej zabudowy (lit. a),
- na terenach położonych na obszarach innych niż wymienione w lit. a, wyłącznie w sytuacji braku dostatecznej ilości terenów przeznaczonych pod dany rodzaj zabudowy położonych na obszarach, o których mowa w lit. a; przy czym w pierwszej kolejności na obszarach w najwyższym stopniu przygotowanych do zabudowy, przez co rozumie się obszary charakteryzujące się najlepszym dostępem do sieci komunikacyjnej oraz najlepszym stopniem wyposażenia w sieci wodociągowe, kanalizacyjne, elektroenergetyczne, gazowe, ciepłownicze oraz sieci i urządzenia telekomunikacyjne, adekwatnych dla nowej, planowanej zabudowy (lit. b).

Analiza części graficznej studium uwidacznia potencjał rozwojowy wsi Wielowieś w jej granicach i w bezpośrednim sąsiedztwie jej zwartej zabudowy. Obszar objęty uchwalonym planem nie znajduje się w tych granicach, co również dowodzi wadliwości postępowania Rady Miejskiej w Zalewie.

Dodatkowo wskazać trzeba, że użyte w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Zalewo na stronie 21-22 w podrozdziale 6.2 - Charakterystyka zabudowy dla

wybranych funkcji użytkowania terenu, 6.2.1. Zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna na terenach wiejskich, wyrażenie: „... dla wszystkich jednostek osadniczych wyznaczono...” wskazuje na możliwość rozwoju zabudowy tylko w granicach tychże jednostek osadniczych, które w myśl art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1443), należy rozumieć, jako wyodrębniony przestrzennie obszar zabudowy mieszkaniowej wraz z obiektami infrastruktury technicznej, zamieszkały przez ludzi.

Tym samym również i w tym przypadku brak jest podstaw do stwierdzenia o nienaruszalności ustaleń studium, bowiem w granicach obszaru opracowania planu nie ma wyodrębnionego obszaru zabudowy mieszkaniowej zamieszkałej przez ludzi, a zatem nie sposób uznać, iż znajduje się on w jednostce osadniczej lub stanowi tę jednostkę.

Ponadto regulacja Studium stanowiąca, że: „dopuszcza się wydzielenie do 4 działek o powierzchni nie mniejszej niż 3000 m² przy istniejących siedliskach rolniczych bez wymogów zawartych w strefie „C”, również dowodzi na nieprawidłowości w tym zakresie, albowiem w rzeczonym planie wydzielono więcej niż cztery działki o powierzchniach znacznie mniejszych niż 3000 m², a co istotniejsze, nie są one zlokalizowane „przy istniejących siedliskach”.

Mając powyższe na względzie stwierdzić trzeba, że doszło zatem do zasadniczej zmiany kierunków zagospodarowania, co w myśl art. 28 ww. ustawy, stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego i powoduje nieważność przepisów uchwały Nr XX/143/20 w części dotyczącej terenów oznaczonych symbolem: MN (patrz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. II OSK 296/15).

Wylimitowanie z obrotu prawnego przepisów dotyczących terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej rzutuje na zasadność pozostawienia w obrocie prawnym przepisów niedotkniętych przesłanką wadliwości, czyli regulacji dotyczących terenów ZL - terenu lasów, ZN - terenu zieleni naturalnej, KDW - terenu dróg wewnętrznych oraz KP - terenu ciągów pieszych. Bezsprzecznie zasadniczym celem przyjęcia kwestionowanej uchwały było umożliwienie, na terenie objętym planem, sytuowania nowej zabudowy. Pozostałe przepisy uchwały służyły wprost, jak dotyczące terenów ciągów pieszych oraz dróg wewnętrznych, bądź pośrednio, jak dotyczące terenów lasów oraz zieleni naturalnej, „obsłudze” i zapewnieniu ładu przestrzennego w sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej.

W ocenie organu nadzoru, stwierdzenie nieważności przepisów kluczowych dla podjęcia uchwały Nr XX/143/20, czyli regulacji w zakresie obszarów oznaczonych symbolem: MN, skłania do zastosowania w przedmiotowej sprawie wykładni funkcjonalnej i stwierdzenia nieważności uchwały w całości.

Niezależnie od powyższego, dodać trzeba, że z rażącym naruszeniem prawa podjęty został także § 3 pkt 4 uchwały Nr XX/143/20 stanowiący, że przez pojęcie „nieprzekraczalnej linii zabudowy” - należy rozumieć linię ograniczającą obszar, poza którym zakazuje się wznoszenia obiektów budowlanych, za wyjątkiem sieci urządzeń infrastruktury technicznej oraz dojazdów.

Przepis ten sprzeczny jest z regulacjami uchwały Nr XXX/670/17 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 26 września 2017 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego (Dz. Urz. Woj. Warm-Maz. z 2017 r., poz. 4144), która w § 5 ust. 1 pkt 8 na obszarze Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego, zakazuje budowania nowych obiektów budowlanych w pasie szerokości 100 m od:

- a) linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych oraz
 - b) zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących przy normalnym poziomie piętrzenia określonym w pozwoleniu wodnoprawnym, o którym mowa w art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne.
- z wyjątkiem urządzeń wodnych oraz obiektów służących prowadzeniu racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej.

Jednakże w ust. 2 ww. uchwały Nr XXX/670/17, Sejmik Województwa postanowił, że zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą:

- 1) wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;
- 2) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;
- 3) realizacji inwestycji celu publicznego;

4) wykonywania zadań wynikających z planu ochrony, zadań ochronnych lub planu zadań ochronnych.

Z kolei w myśl ust. 7 ww. § 5, zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8, nie dotyczy:

- 1) innych niż rzeki cieków naturalnych w rozumieniu art. 9 ust. 1 pkt 1c ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne;
- 2) terenów rekreacji w formie bulwarów, parków, terenów zieleni wraz z infrastrukturą techniczną i obiektami małej architektury położonych w granicach administracyjnych miast;
- 3) obszarów zwartej zabudowy miast i wsi w granicach określonych w obowiązujących studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku obszarów, dla których obowiązuje studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, które uchwalono przed dniem 29 czerwca 2011 r., tj. przed dniem wejścia w życie Uchwały Nr VII/127/11 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie wyznaczenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 74, poz. 1296, z późn. zm.) i w którym nie określono granic zwartej zabudowy miasta lub wsi, również obszarów wskazanych w obowiązującym studium jako tereny zabudowane;
- 4) uzupełnień zabudowy pod warunkiem nie zmniejszania odległości zabudowy od brzegów wód ustalonej w odniesieniu do zabudowy występującej na przylegających działkach budowlanych;
- 5) budowy obiektów budowlanych w granicach zabudowanej budynkiem działki budowlanej w rozumieniu ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pod warunkiem nie zmniejszania dotychczasowej odległości zabudowy od brzegów wód ustalonej w odniesieniu do zabudowy:
 - a) na tej działce, albo
 - b) na działce przylegającej w przypadku, gdy odległość zabudowy od brzegów wód na tej działce jest mniejsza niż odległość zabudowy od brzegów wód na działce, na której budowany jest obiekt budowlany;
- 6) siedlisk rolniczych - w zakresie uzupełnienia istniejącej zabudowy zagrodowej o obiekty służące do prowadzenia gospodarstwa rolnego, w tym obiekty służące agroturystyce, pod warunkiem nie zmniejszania dotychczasowej odległości zabudowy od brzegów wód;
- 7) lokalizowania obiektów budowlanych niezbędnych do pełnienia funkcji plaż, kąpielisk i przystani na wyznaczanych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego terenach dostępu do wód publicznych oraz realizacji infrastruktury technicznej na potrzeby tych terenów;
- 8) lokalizowania ścieżek rowerowych, ciągów pieszych oraz infrastruktury technicznej i obiektów małej architektury służących utrzymaniu porządku;
- 9) ustaleń miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego obowiązujących:
 - a) w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały, lub
 - b) w dniu 29 czerwca 2011 r., tj. w dniu wejścia w życie Uchwały Nr VII/127/11 Sejmiku Województwa Warmińsko-Mazurskiego z dnia 24 maja 2011 r. w sprawie wyznaczenia Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 74, poz. 1296, z późn. zm.), lub
 - c) w dniu 2 grudnia 2008 r., tj. w dniu wejścia w życie Rozporządzenia Nr 111 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 3 listopada 2008 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 176, poz. 2579);
- 10) realizacji inwestycji na podstawie decyzji o warunkach zabudowy, którą wydano po uzgodnieniu z właściwym organem ochrony przyrody i która stała się ostateczna przed dniem 2 grudnia 2008 r., tj. przed dniem wejścia w życie Rozporządzenia Nr 111 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 3 listopada 2008 r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego (Dz. Urz. Woj. Warm.-Maz. Nr 176, poz. 2579).

Ponadto zgodnie z kolejnym przepisem przedmiotowego § 5, czyli ust. 8, zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 8 lit. b, nie dotyczy zbiorników wodnych o powierzchni do 0,5 ha:

- 1) wykonanych na podstawie pozwolenia wodnoprawnego, lub

2) dla których wydano decyzję o legalizacji urządzenia wodnego.

Przytoczone powyżej przepisy uchwały w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Kanału Elbląskiego nie uprawniają do wprowadzenia odstępstwa od ww. zakazu, poprzez dopuszczenia do lokalizowania bliżej nieokreślonych, niesprecyzowanych „sieci urządzeń infrastruktury technicznej oraz dojazdów”, tym samym stwierdzić trzeba, że § 3 pkt 4 uchwały Nr XX/143/20 podjęty został z rażącym naruszeniem prawa.

Wobec tego rozstrzygnięto, jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Artur Chojecki